

Lebuïnus Kompas

Maandelijke
Nieuwsbrief
Oud-Katholieke Statie
H.Lebuïnus
Twente en Ommelanden

April 2020

Inleidend woord Contactloos betalen

Een van de zegeningen van de elektronische vooruitgang is de mogelijkheid om contactloos te betalen. Dat is niet alleen zonder fysiek geld, maar ook zonder daadwerkelijk contact tussen de kaart(houder) en de geldontvanger. Die mogelijkheid was er natuurlijk allang sinds de middeleeuwse uitvinding van de wissel en het bankverkeer. Tikkies en andere betaalmogelijkheden hebben dit alleen verfijnd.

Eigenlijk is het een verkeerde term, denk ik. Net zoals de regel dat we geen contact met elkaar mogen hebben. Het contact gaat alleen op andere wijze. Elektronisch en langs subtielere wegen. Van belang is dat er communicatie is, dat bedoelingen en intenties worden overgebracht. Communicatie kun je definiëren als het geheel van middelen om met elkaar in verbinding te staan. Een erg vervelend en schadelijk middel in deze tijd is het SARS-coronavirus.

Maar ik zou graag aan de kale definitie toevoegen dat het in geloofscommunicatie gaat om gemeenschap op te bouwen of te

[Typ hier]

bevestigen. We willen graag met elkaar in contact staan om te ervaren dat we deel uitmaken van een mensengemeenschap, in het klein en in het groot, en meer in het bijzonder dat we deel zijn van de gemeenschap van Christus. Daarvoor maken we gebruik van een breed scala van dragers: Schriftteksten, gebeden, gebaren, rituelen, orgelspel, liederen, verjaardagskaarten, koffiedrinken, bezoeken, gesprekken. Heel duidelijke fysieke vormen van communicatie.

In deze tijd zijn we aangewezen op andere vormen. De elektronische liggen voor ons klaar. Telefoon, apps, email, facebook, zoom.

Verbijzonderingen van de fysieke communicatie.

In de subtielere laag liggen andere vormen van communicatie.

Communicatie die vertrekt vanuit onze feitelijke verbondenheid. Zij wil geen verbondenheid tot stand brengen, maar er de bevestiging van zijn. We zijn een gemeenschap en hebben dat de afgelopen jaren ook ervaren. Kunnen we die ervaring vasthouden, ook wanneer we elkaars fysieke nabijheid niet kunnen zoeken?

Omdat we niet zomaar een vereniging of gemeenschap zijn, maar een geloofsgemeenschap, haal ik in dit verband een vraag aan die gesteld werd in een breder gesprek over vieringen van Schrift en Gebed. Kunnen we eucharistische gemeenschap zijn, ook wanneer we geen eucharistie vieren?

De eucharistische gemeenschap houdt niet op te bestaan wanneer de viering geëindigd is. In feite begint zij ook niet wanneer de viering begint. Die gemeenschap is in de eerste plaats de gemeenschap van Christus, van in Hem gedoopte mensen die op grond van de doop één Lichaam vormen. De eucharistie is daarvan de bevestiging. Daarin vieren, ervaren en worden we telkens weer wat we door de doop al zijn: Lichaam van Christus, door Hem levende gemeenschap, kinderen van de Allerhoogste, voorafbeelding van het Koninkrijk.

Dit te vieren is niet alleen een actualisering van wat we zijn, het houdt ook een opdracht in. En die opdracht begint met de zending. Daarbij nemen we wat we vieren en die opdracht mee naar de wereld. We blijven ledematen van dat Ene Lichaam en voorafbeelding van het hemelrijk. Dat mogen we op alle mogelijke manieren actualiseren in de wereld. Dat is altijd een uitdaging voor ons als gelovigen. En die uitdaging blijft ook nu.

Misschien biedt deze periode van sociaal vasten en "contactloze" omgang ons onvermoede mogelijkheden om die communio vorm te geven. Ook daarbij zijn we allen nodig.

rector Ward Cortvriendt

KERKDIENSTEN LEBUÏNUSKAPEL

Dorpsmatenstraat 40 Hengelo

In verband met de coronacrisis zijn vanuit de landelijke Oud-Katholieke Kerk alle kerkdiensten waarvoor kerkgangers bijeenkomen vervallen verklaard **tot zeker 1 juni**, ook dus in onze Lebuïnuskapel Hengelo.

Op de komende zondagen - en ook in de Goede Week en met Pasen - kunt u aansluiting zoeken op de kerkdienst die vanuit Amersfoort online wordt aangeboden aan alle parochies. Via de site van de landelijke kerk www.okkn.nl

kunt u elke zondag 10.00 u live verbonden worden met de kerkdienst in de H. Georgius aan 't Zand, waarin onze beide bisschoppen voorgaan. Zij zullen ook de kerkdiensten leiden van de hele Goede Week:

Palmzondag	5 april : 10.00 u
Witte Donderdag	9 april : 20.00 u
Goede Vrijdag	10 april : 20.00 u
Paaswake	11 april : 21.00 u
Pasen	12 april : 10.00 u

en verder

zondag 19 april : 10.00 u
zondag 26 april : 10.00

Op de site (en ook in de bijlage vandaag) vindt u aangegeven dat er steeds ook teksten van de kerkdiensten zijn te downloaden en hoe u aan de collecte in de betreffende kerkdienst kunt deelnemen.

Raadpleeg ook regelmatig de site van onze eigen statie:

www.twente.okkn.nl

De dagen van ons leven

Deze titel heeft natuurlijk wel een wat bijzondere klank gekregen. De dagen zien er anders uit en dat geldt voor ieder van ons. Als werkende en pensionado. Als homeschooling ouder en alleengaande. Als schouwburgbezoeker, concertganger en kroegtijger. Zelfs voor mensen die al vaak samen thuis zijn is het toch anders. Niettemin gaat de tijd door voor ieder van ons.

Op 8 april viert André Zandbelt zijn verjaardag, misschien wel alleen. Wellicht kunnen we er voor zorgen dat hij iets meer dan de kaart van de statie ontvangt. Zijn adres kan ik natuurlijk niet publiceren. Wel hem danken voor de inspanningen van de vele extra berichten die hij ons heeft gestuurd de afgelopen tijd. En voor het vele dat hij voor onze geloofsgemeenschap verricht. Op 28 april viert Tineke Buursma haar verjaardag. We danken haar voor haar toewijding aan de geloofsgemeenschap en haar creatieve inbreng. De Lebuïnis danken we aan haar. Beiden wensen we een goed nieuw levensjaar en zegen op hun levenspad.

rector Ward Cortvriendt

Kijk eens naar...

de site van de landelijke kerk. Een aantal collegae biedt een getijdegebed aan via een facebookapp. Voor wie dat heeft, is het natuurlijk een geweldige mogelijkheid en velen maken er gebruik van.

rector Ward Cortvriendt

Dankbrief emeritus-bisschop Joris Vercammen.

In een bijlage bij deze Lebuïnis Kompas treft u de dankbrief aan van emeritus-bisschop Joris naar aanleiding van zijn terugtreden 11 januari.

André Zandbelt

Het verhaal van Gabriël Aslan

Op zondag 8 maart was Gabriël Aslan te gast in onze kerkdienst, tezamen met zijn vrouw, zijn vier kinderen en zijn vader. Hij hield een indrukwekkend verhaal : over hoe hij staat in de aloude christelijke traditie van de Syrisch-Orthodoxe christenen die door discriminatie als minderheid én ten gevolge van oorlog in Syrië een heenkomen hebben moeten zoeken als vluchtelingen naar landen her en der in de wereld.

Op ons verzoek heeft hij zijn verhaal in kort bestek ter beschikking gesteld van publicatie in de Lebuïnus Kompas.

André Zandbelt

Als mijn zoontje op een dag thuiskomt van school en alle paperassen uit zijn tas haalt over het thema 'de vluchteling' vraagt hij mij: 'pap, hoe ziet een vluchteling er eigenlijk uit..' Ik moet hem even aankijken om zeker te zijn of hij het echt niet weet. Ik loop met hem naar de grote spiegel in de woonkamer, waar hij naar zichzelf kijkt: 'Kijk Constantin, zo ziet een vluchteling eruit. Wij zijn ook als vluchteling naar Nederland gekomen..' Hij kijkt mij stomverbaasd aan.

De afgelopen jaren was het grote thema wereldwijd 'de vluchteling' en 'de oorlog in Syrië' en dus ook in Nederland veel besproken. Niet alleen op het nieuws, maar ook op de scholen. Inmiddels weten de kinderen dat ik als 4-jarige in de jaren '70 met mijn ouders en broers naar Nederland ben gevlucht. Ik herinner me van de tijd in Istanbul nog dat we een vredig leven hadden – niet wat je je misschien voorstelt van oorlog of een plek waar je vandaan vlucht. Toch leefden wij niet in vrijheid, niet in religieuze vrijheid.

Die beperkte ruimte voor christenen in Turkije en Syrië kent een geschiedenis. Een tragische geschiedenis. De Genocide op christenen in het Ottomaanse rijk is van meer dan een eeuw terug. Turkije heeft deze massamoord op in totaal honderdduizenden Syrische christenen nooit erkend, waardoor deze wond openblijft. De verhalen over de volkerenmoord worden in mijn familie van generatie op generatie doorverteld. Mijn grootvader maakte het van dichtbij mee. Hij had een

prominente positie in het hooggelegen dorp van mijn voorvaderen in zuidoost Turkije, dus noord Mesopotamië. Zo'n duizend Syrische christenen woonden daar, en toen de wreedheden begonnen kwamen daar 7000 mensen bij. Samen stredden ze 67 dagen tegen 20.000 Ottomanen en koerden - een verhaal dat doet denken aan de opstand van de joden tegen de Romeinen in Massada rond het begin van de huidige jaartelling.

Door de gedwongen emigratie in de afgelopen decennia naar Europa is het geen wonder dat veel Syrische christenen zich verbonden voelen met Abraham. De vader van ons geloof en net mijn voorouders en mijzelf een Arameeër uit Mesopotamië. Hij verliet huis en haard om op weg te gaan naar het Beloofde Land, net zoals wij ons thuisland hebben moeten verlaten om elders opnieuw te beginnen. We hebben ons wereldwijd verspreid, de diaspora. Voor mijn gezin en andere van oorsprong Syrische christenen in Nederland is dat een zegen: hier in deze religieuze vrijheid krijgen we de kans om onze christelijke identiteit te ontplooien.

Abraham kreeg deze belofte mee van God. 'Ik zegen je en maak je stamvader van een groot volk. Wat ik doe, beloof ik ook.' Ook zijn kleinzoon Jacob krijgt later, als hij op de vlucht is voor zijn broer Esau, de belofte van zegen van God mee. 'Ik zal je niet alleen laten. Dit land waar je ligt te slapen zal ik je geven, jou en je kinderen en je kleinkinderen.' En net als tegen Abraham zegt Hij: 'Ik zegen je en maak je stamvader van een groot volk. Wat ik beloof doe ik ook.'

Abraham, Jacob. Ik denk aan hen als ik met mijn zoon voor de spiegel sta. We zijn gezegend in een ander land. Ik gun mijzelf, mijn kinderen en de generaties die volgen dit leven in vrede. Maar daar blijft het niet bij. Ik voel heel sterk de urgentie om de verhalen van vluchten, vervolging en geweld te blijven vertellen. De verhalen over onze voorvaderen die hun leven hebben gegeven voor ons, zodat wij nu in vrijheid kunnen leven. Verhalen die een deel van mijn identiteit zijn geworden. Het voelt pijnlijk als die gebeurtenissen in de loop der jaren in vergetelheid zouden raken.

Daar komt nog bij dat het in de Bijbel ook niet bij de gezegende vrede

blijft. Er komt iets bij: verzoening. Was Jacob eerst nog op de vlucht, vindt er uiteindelijk verzoening plaats met zijn broer. Jacob ziet voorafgaand aan de ontmoeting verschrikkelijk op tegen het weerzien met Esau. Zou Esau nog steeds boos zijn? Zou hij hem nog steeds willen vermoorden? Als Esau hem nadert steekt Jacob zijn hand uit door hem buigend te naderen. Maar... Esau kwam hem tegemoet lopen! Hij sloeg zijn armen om Jakobs schouders, en omhelsde hem! En geen van beiden konden ze hun tranen bedwingen. Angst en strijd verdwijnen en maken plaats voor een diepere betekenis van vrede: niet alleen zijn zij vrij hun geloof te belijden, zij bieden ook de handreiking naar elkaar.

Wat zegt dat mij? Eindigt mijn, ons verhaal, bij de vrede en welvaart die wij hier gekregen hebben? Of is er meer dat ons te doen staat?

We hebben in ons geloof meegekregen om geen wraak te nemen maar als iemand je op je wang slaat, ook de andere wang toe te keren en dat we het kwade kunnen overwinnen door het goede te doen. Daarom zullen we als goede Christenen altijd bereid zijn om te vergeven, maar dat betekent niet dat we ook moeten vergeten. Het herdenken van onze martelaren helpt ons ook in het proces om onze Christelijke geloof en identiteit te herontdekken en hierdoor de vrede te bewaren.

De Spaanse schrijver Carlos Ruiz Zafon verwoordt het erg treffend in het volgende gedicht, vertaald naar het Nederlands:

We lijken in een wereld te leven waar het vergeten en vergetelheid een industrie op zichzelf zijn en heel, heel weinig mensen op afstand geïnteresseerd zijn of bewust van hun eigen recente geschiedenis, en nog minder van hun burens. Ik ben geneigd te denken dat we zijn wat we ons herinneren, wat we weten. Hoe minder we ons herinneren, hoe minder we weten over onszelf, hoe minder we zijn.

Denken in de Driehoek

Vanwege het coronavirus is de hele lezingenserie van Denken in de Driehoek in Utrecht - eerder aangekondigd hier - afgelast.

André Zandbelt

COLOFON STATIE TWENTE EN OMMELANDEN :

Kerkcentrum : ST. LEBUÏNUSKAPEL
Dorpsmatenstraat 40 7551 BP Hengelo

Rector pastoor E. Cortvriendt
tel. 06 839 867 60
e-mail : pastoor@twente.okkn.nl

Secretariaat statie-bestuur :
Alp Buitelaar
Dr. van der Sluisstraat 12
7482 XS Haaksbergen
tel.: 06-22661130
e-mail: alpbuitelaar@planet.nl

Penningmeester statie-bestuur
Frits van Brussel
tel. 074 291 19 94
e-mail: frits@vbrussel.com

Lebuïnus Kompas redacteur
André Zandbelt
tel. 0546 815313
e-mail : a.zandbelt@planet.nl

Huishoudelijk beheer
Heima Sleurink
tel. 074 291 38 56
e-mail : heima49@live.com

Website beheer Harald van der Werff
harald.vanderwerff@gmail.com

Reservering kapel/zaal
André Zandbelt (zie boven)

Bankrekening Statie: NL 77 RABO 0179 162 713
OKN .a.v. Statie Twente Hengelo

Website : **OKK Statie Twente** www.twente.okkn.nl
OKK Nederland www.okkn.nl

